

Att lämna hem och barn och resa till Seattle för en kurs ("bara en halv dags resa") och hamna på en gurus begravning i Indien, med mellanlandningar i Hong Kong och Singapore och på ytterligare något ställe, att bli borta flera veckor i stället för några dagar, allt det där var bara självklart för henne... "Då fick jag veta att gurun ... hade dött och jag måste åka till Indien och gå på begravningen..." Sådana där saker som vi alla får höra ibland, men vi tänker ju oftast "jag har inte tid" eller "jag har inte råd" eller också hittar vi på något annat skäl för varför det inte är möjligt just nu.

Men inte Wanja! Hon bara åker, och det ordnar sig alltid, det där med pengarna. Någon kommer på att de inte betalat för en kurs, eller att de är skyldiga henne pengar, eller betalar för en kurs nästa sommar. På något sätt kommer alltid pengarna fram när de behövs.

Och så det där med passet... när hon skulle resa till oss i Sverige, hade Wanjas kanadensiska pass gått ut. När hon försökte förnya det, fick hon veta att väntetiden var för lång, hon skulle inte hinna få det nya, före avresan. Då kom hon på, att hon för en tid sedan fått en förfrågan om hon ville förnya sitt gamla svenska pass, och hade gjort det, fast hon inte trodde hon skulle få någon användning för det. Så hon sa "ja, jag har ju förstås mitt svenska pass" och mannen på passbyrån uppmanade henne att använda det och att ha det kvar. "Det är ett bra pass att ha".

En annan gång hamnade Wanja på Hawaii med sina barn, trots att ekonomin egentligen inte tillät det. Det var för resten där hon träffade gurun, som hon senare åkte på begravningen för...

Så förflöt hela förmiddagen och jag fick själv en liten släng av allt detta som "bara är meningen". På morgonen behövde jag tanka, men jag var litet sen, så jag bestämde mig för att bara fylla i så jag skulle klara mig fram och tillbaka till Genarp. Men när jag stod vid tanken, var det något som sade till mig: "fyll i för 350 kronor". Så jag gjorde det, utan att egentligen veta varför, och det första som hände när jag kom till Genarp var, att Helén frågade om jag kunde tänka mig att köra Wanja till Yngsjö, nära Åhus, på kvällen, för det gick inga bussar och jag var den som bodde närmast. Visst, det är klart... det var ju därför jag behövde mer bensin än jag trott!

Ännu en härlig lunch och en skön promenad senare, var det dags för Ulla Suokko att helt inta scenen. Hennes workshop, där ljud, musik och healing blev ett, var något helt i särklass och absolut fantastiskt. Något jag önskar alla att någon gång få uppleva! Det är svårt att finna ord för att beskriva hur det var, kanske är det just meningen med detta, man skall helt enkelt uppleva det.

Vi fick i alla fall presentera oss med något eller några få ord, tala om vad som var vår uppgift här i livet. Alla hade olika uppgifter, visade det sig, det är så man förstår hur väl vi alla kompletterar varandra. Och det härliga var, att alla deltog helt och fullt och var totalt närvarande. En bedrift, enligt min erfarenhet, att få med så många på det sättet. Energierna fortsatte att flöda hela eftermiddagen, nu genom musikens språk. Med hjälp av flöjter och spelpipa, kantele och sin egen röst, förmedlade Ulla

"musikens inneboende läkande och förändrande kraft".

Förmedlade låter tamt, när man tänker på vad hon faktiskt gjorde, och vad som faktiskt hände med oss som var där. Men i brist på ord i vårt språk för sådana omvälvande upplevelser, får ni nöja er med det och hoppas att ni någon gång får möjlighet att pröva själva. Eller varför inte göra som Wanja Twan och bara åka till någon workshop, bara "göra"?

På söndagen gavs möjlighet till en konsert med Ulla Suokko, jag hade inte planerat att åka, men på söndagsmorgonen kände jag att min man kunde behöva ta del av Ullas energier, så jag ringde Helén och frågade om det fanns plats. Det gjorde det.

Och vilken fantastisk konsert! Alla som brukar gå på konserter ibland vet, hur solisten brukar tillbringa tiden fram till konserten i förnäm avskildhet, för att koncentrera sig och komma i rätt stämning för att ge besökarna den upplevelse, de kommit för. Men inte Ulla! Hon står och småpratar med publiken!

Bara att komma in i lokalen, och mötas av Ulla som tackar för att jag kommit, ger mig en lång, varm kram och presenterar sig för min man, är ovanligt i konsertsammanhang. Och sedan den musikaliska resa, hon tog oss med på... så personlig och härlig, bara att sitta där och låta sig föras med bland nutida och äldre musik i ett varierat program där det fanns något för alla och som bildade en finstämd helhet. En fantastisk avslutning på en fantastisk helg!

Ni som inte var med, det var tråkigt att ni inte kunde komma, men kanske nästa år? Och ni som var med – TACK för ett par fantastiska dagar som kommer att finnas kvar och växa inom oss allihop, och ge oss mer Reikikraft så att vi kan fortsätta att stärka vår gemenskap ännu mer!

Madeleine Bergström, Tomelilla

En healingssession med Ulla Suokko.

När jag sitter i trädgården en ljummen försommarkväll hemma hos Helen Andersson i Genarp och blir tillfrågad om jag kan beskriva min healingssession med Ulla som jag hade den sista seminariekvällen, så kunde jag inte tacka nej. För det var en omtumlande och rolig upplevelse att få tillbringa 30 min med denna Reikistrålande musiker. Frågan var ju bara hur jag skulle börja...?

Helen har ju berättat för mig med värme och kärlek om sina healingssessioner med Ulla i USA, men jag har väl aldrig riktigt förstått vad hon menade med att Ulla använde sin flöjt i behandlingen....

För dig som inte var med på Reikiseminariet kan jag berätta att Ulla är en kortväxt, smidig kvinna med ett fantastiskt kroppsspråk på scenen. Hon använder hela sin kropp och röst under healingssessionen också.

I alla fall så fick jag först sitta i en fåtölj med slutna ögon och ta några djupa ande-